

Uzasadnienie

Konieczność nowelizacji rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 25 maja 2017 r. w sprawie warunków i sposobu wspomagania nauczania języka polskiego, historii, geografii, kultury polskiej i innych przedmiotów nauczanych w języku polskim wśród Polonii i Polaków zamieszkałych za granicą oraz dzieci pracowników migrujących (Dz. U. poz. 1042), zwanego dalej „rozporządzeniem”, wydanego na podstawie upoważnienia zawartego w art. 47 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe (Dz. U. z 2020 r. poz. 910, z późn. zm.), wynika przede wszystkim z potrzeby zmiany sposobu realizacji zadania ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania dotyczącego organizowania kolonii, obozów i innych form letniego wypoczynku dzieci i młodzieży polonijnej. Obecnie, zgodnie z § 7 ust. 1 rozporządzenia minister właściwy do spraw oświaty i wychowania może zlecić organizacjom pozarządowym i podmiotom wymienionym w art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2020 r. poz. 1057, z późn. zm.) organizowanie w Polsce kolonii, obozów lub innych form letniego wypoczynku dzieci i młodzieży polonijnej. Zmiana proponowana w projekcie rozporządzenia umożliwi ministrowi właściwemu do spraw oświaty i wychowania zlecenie zorganizowania ww. wypoczynku nie tylko w Polsce, ale również w innych krajach. Może się bowiem zdarzyć, że przyjazd dzieci i młodzieży polonijnej do Polski nie będzie możliwy np. w związku z wystąpieniem stanu epidemii lub innych zdarzeń losowych o znaczącej skali czy sytuacją polityczną za granicą. Program wypoczynku dzieci i młodzieży polonijnej organizowanego zarówno w Polsce, jak i w innych krajach, będzie uwzględniał elementy związane z nauczaniem języka polskiego i wiedzy o Polsce. Zaproponowana zmiana jest zgodna z upoważnieniem zawartym w art. 47 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe, które nie określa miejsca organizowania kolonii, obozów i innych form letniego wypoczynku dzieci i młodzieży polonijnej, co oznacza, że wypoczynek ten może być organizowany zarówno w Polsce, jak i w innych krajach. W związku z powyższym, proponuje się zmianę w § 1 pkt 4 projektu (dot. § 7 ust. 1 rozporządzenia).

W projekcie rozporządzenia w § 1 pkt 1 i 2 (dot. § 2 pkt 3 i § 3 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia) proponuje się zmianę polegającą na dodaniu przepisu umożliwiającego nauczycielowi ubiegającemu się o skierowanie do pracy za granicą złożenie jednostce kierującej pozytywnej oceny realizacji planu rozwoju zawodowego, o której mowa w art. 9q ust. 2 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. – Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2019 r. poz. 2215, z późn. zm.), uzyskanej w związku z awansem zawodowym nauczycieli szkół za granicą, w sytuacji gdy nauczyciel ten nie posiada oceny pracy. Powyższa zmiana jest związana z wejściem w życie z dniem 1 stycznia 2021 r. przepisów rozdziału 3b ww. ustawy regulujących awans zawodowy nauczycieli szkół za granicą, tj. nauczycieli języka polskiego, historii, geografii oraz innych przedmiotów nauczanych w języku polskim w szkołach funkcjonujących w systemach oświaty innych państw lub nauczanych w innych formach prowadzonych przez organizacje społeczne zarejestrowane za granicą. Zgodnie z art. 9j ww. ustawy, nauczyciele szkół za granicą mogą ubiegać się o nadanie stopni awansu zawodowego. Warunkiem nadania nauczycielowi stopnia awansu zawodowego jest m. in. odbycie stażu zakończonego pozytywną oceną realizacji planu rozwoju zawodowego nauczyciela. W projekcie rozporządzenia proponuje się zatem uwzględnić sytuację ww. nauczycieli poprzez wprowadzenie rozwiązania, zgodnie z którym nauczyciele ubiegający się o skierowanie do pracy za granicą będą składać jednostce kierującej ostatnią ocenę pracy, a jeżeli nie posiadają tej oceny – ostatnią pozytywną ocenę realizacji planu rozwoju zawodowego uzyskaną w związku z awansem zawodowym nauczycieli szkół za granicą.

Ponadto, w projekcie rozporządzenia w § 1 pkt 3 i 5 (dot. § 5 ust. 4 i § 8 ust. 4 rozporządzenia) wprowadza się zmiany o charakterze porządkującym. Zmiany te wiążą się z wejściem w życie ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2020 r. poz. 85, z późn. zm.), która zastąpiła m. in. dotychczasową ustawę z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 2016 r. poz. 1842, z późn. zm.). W związku z tym, określenie „szkoła wyższa” zostało zastąpione określeniem „uczelnia”, natomiast odesłanie do art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym zostało zastąpione odesłaniem do art. 464 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce.

Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt rozporządzenia zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie internetowej Ministerstwa Edukacji i Nauki. Projekt rozporządzenia zostanie również udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie internetowej Rządowego Centrum Legislacji.

Projekt nie jest objęty prawem Unii Europejskiej.

Projekt nie zawiera przepisów technicznych wymagających notyfikacji w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597) oraz nie podlega notyfikacji na zasadach przewidzianych w tym rozporządzeniu.

Rozporządzenie nie ma wpływu na działalność mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2019 r. poz. 1292, z późn. zm.).

Projekt rozporządzenia nie wymaga przedstawienia właściwym instytucjom i organom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, celem uzyskania opinii, dokonania konsultacji albo uzgodnienia.

Odnosząc się do § 12 pkt 1 załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. z 2016 r. poz. 283), należy stwierdzić, że rozporządzenie uwzględnia regulacje, w stosunku do których nie ma możliwości, aby mogły być podjęte za pomocą alternatywnych środków.